EEN GROMPOT

door PIET VERSCHUUR

Mijn oom Jacob is een toonbeeld van menschelijke volmaaktheid! Dit vooropgesteld zal het menigeen vreemd schijnen als ik er op volgen laat: hij is tevens het meest onhebbelijke wezen, dat op twee beenen rondloopt.

Ongelukkigerwijs is het voor een armen broodschrijver als ik ben, allernoodzakelijkst om met den welgestelden, ongetrouwden oom van mijn vrouw op goeden voet te staan. Om der wille van het toekomstige „smeer" likte ik dus, ik bedoel: inviteerde ik ieder jaar oom Jacob de Paaschvacantie bij ons door te brengen.

Ik weet zeker dat hij op dezen jaarlijks terugkeerenden vacantietijd zeer gesteld was, en ik weet even zeker, dat wij het niet waren. Hij las mij steeds de les over de luchthartige wijze waarop ik het leven opnam; mijn vrouw kapittelde hij over haar wijze van huishouden; ons zestienjarig hitje om haar stommiteiten en mijn voorbeeldig kroost om zijn jeugd-misdrijven.

Oom Jacob was op den morgen, waarover ik thans schrijven wil, al in een bijzonder onaangename stemming. We aten ons eerste ontbijt om acht uur en het was juist drie minuten over achten, toen de thee werd binnengebracht.

Oom Jacob stond met zijn rug naar den haard gekeerd en zijn groot, ouderwetsch horloge in de hand.

„Zeg, Marie, weet je wel dat je vijf minuten te laat bent? Het gevolg hiervan is, dat je nu den geheelen dag hollen moet. Een kloeke huisvrouw, mijn kind, is een kroon haars heeren, zegt Salomo."

Mijn vrouw begon thee te schenken en merkte op dat het mooi weer was. Oom Jacob was er evenwel de man niet naar om zich door een praatje over het weer te laten afleiden van zijn geliefkoosde bezigheid zijn arme slachtoffers te kwellen. Hij wendde zich tot mij.

Ik had, (dat is nu eenmaal het lot van ons arme auteurs) pas een niet geplaatst artikeltje van de redactie van „Panorama" terugontvangen.

Mijn vrouw met haar beminnelijken vrouwelijken tact vermeed, als ze zoo'n noodlottige enveloppe zag, zorgvuldig het onderwerp letterkunde aan te roeren, maar trachtte veeleer door een vroolijk gesprek mijn teleurstelling weg te praten. Niet alzoo mijn waarde oom. Met zijn arendsblik had hij weldra de half weggemoffelde enveloppe ontdekt.

„Wat heb je daar, Piet? Proeven jongen?"

„Neen," antwoordde ik kort, „teruggezonden manuscript!"

„Ik vind dat dit bij jou nog al dikwijls gebeurt, veel te dikwijls! Weet je wat jij doen moet? Je moet wat meer uitvoeren; je moet 's morgens om vijf uur beginnen, dan kun je iederen dag een paar artikelen meer schrijven en zoo je inkomen wat vergrooten. Toen ik nog in steenkolen handelde, was ik altijd bezig door hard werken mijn schadepostjes te verminderen en zoo mogelijk wat over te houden. Een beetje meer ijver en bekwaamheid zou je goed te pas komen."

Met deze smakelijke toespijs nuttigde ik stil en vol verbeten woede mijn ontbijt, mij zelven afvragende, hoe het mogelijk was dat oom Jacob in zijn leven niet één keer vermoord was.

Onderwijl had oom zijn gewaardeerde belangstelling van mij op Karel, mijn oudsten telg, overgebracht. De knaap zat stil aan tafel met zijn oogen op zijn bord, hij had al zoo vaak zijn aandeel gehad van ooms zedelessen, dat hij hiernaar niet in 't minst nieuwsgierig meer was en zoo min mogelijk de aandacht van den brompot tot zich wilde trekken.

„Zeg, Karel," begon oom, „ik weet een moois ommetje voor je! Stel je voor: ik koop een dozijn eieren tegen 5 cent per stuk en een dozijn tegen 7 cent het stuk en meng deze dooreen. Tegen welken prijs moet ik dan ieder ei verkoopen om er 50% aan te verdienen?"

Karel is een jongen met een vriendelijk open gelaat; toen hij evenwel naar oom Jacob keek op dat oogenblik, was ik ontsteld door den moordlust die hem uit de oogen blonk. Zijn blik herinnerde mij aan Kaïn!

„Acht cent," antwoordde hij op de gis.

„Wel heb ik van mijn leven," riep oom uit, zich tot mij wendende. „En jij betaalt daar zestig gulden per jaar voor? Een van beiden: het onderwijs deugt niet, of de jongen is schandelijk lui, misschien is wel allebei het geval. Het zou wel nuttig zijn, vind ik, als hij 's middags in plaats van te gaan spelen een paar uur bij mij kwam; ik wil hem met plezier, den tijd dat ik hier ben, wat beter uit het hoofd leeren rekenen."

Ik dacht juist, in de stellige overtuiging dat het plezier zeker maar aan een kant was, er over na op welke diplomatieke wijze ik dit welwillend aanbod zou afslaan, toen mijn zoon zelf den knoop doorhakte, met te zeggen:

„Vader, ik moet weg, anders kom ik te laat op school!"

De uitval van den jongen was niet bijzonder beleefd, doch — ik ben vader en kon mij bovendien tegenover den gemeenschappelijken vijand onmogelijk neutraal houden Ik knikte dus en weg vloog mijn stamhouder.

P. VAN DER HEM. — Circus-Bar.
(uit de verzameling T., Amsterdam).

Eindelijk was het ontbijt afgeloopen. Oom Jacob nam in een gemakkelijken stoel plaats met zijn geliefd ochtendblad en ik vloog naar boven naar mijn studeerkamer. Op de trap kwam ik mijn vrouw tegen. „Je hebt nog al wat 'n haast om aan het werk te gaan van morgen!" zei ze lachend tegen mij.

„Ik maak me uit de voeten, omdat ik de verzoeking bijna niet weerstaan kon, je dierbaren oom bij den kraag te pakken."

„Maar, lieve, ik weet zeker hij zegt alles uit goedheid."

„Welnu, laat hem dan zijn goedheid van morgen maar eens op jou uitstorten. Ik ben een grootmoedig echtgenoot en zal je zijn gezelschap in het geheel niet misgunnen."

Juist had ik voor mijn bureau plaats genomen, een sigaar aangestoken en zat ik naar het plafond te staren in afwachting dat in mijn geest de stof voor een artikel zou opdoemen, toen ik een slependen stap op de gang hoorde en oom Jacob binnentrad.

„Het is in de huiskamer wat frisch van morgen," begon hij. „Je weet ze ligt op het noorden. In jouw kamer schijnt nu het zonnetje zoo lekker en daarom kom ik zoolang hier zitten, ten minste als ik je niet stoor."

„O. .o! Heelemaal niet," antwoordde ik, een verwensching met bovenmenschelijke inspanning inslikkende.

Oom Jacob is, moet je weten, als krantenlezer al even ongenietbaar. Hij heeft de onuitstaanbare gewoonte om halfluid voor zich te lezen en telkens met de krant te ritselen; manipulaties die nog verergeren, als hij, per ongeluk, een artikel leest, dat hem niet bevalt. Dien morgen scheen hij al bijzonder veel van dergelijke artikelen onder de oogen te krijgen.

Ondertusschen zat ik met de pen in de hand een half uur lang in een staat van geestelijke verlamming. Het was mij onmogelijk een regel op het papier te brengen. Eindelijk vouwde oom zijn krant dicht.

„Wat! Heb je al dien tijd nog niets uitgevoerd, Piet? Daar kan je schoorsteen niet van rooken."

Ik mompelde vaag iets over inspiratie, zoeken naar een idee.

„Een idee?" riep hij uit. „Daar kan ik je wel aan helpen. Jij moet eens een serie artikelen schrijven over de steenkolenbranche. Je begint bij de mijn, schrijft dan verder over de export, den groothandel, het verschepen en je eindigt met den kleinhandel en het gebruik in de huishouding. Dat is een onderwerp dat iedereen interesseert, want iedereen brandt steenkolen."

Een halfuur lang werd ik onthaald op allerlei wereldschokkende bijzonderheden over steenkool, bruinkool en allerlei andere kool. 't Was niets als kool! Aan het eind van de peroratie juichte ik het idee uitbundig toe, maar verklaarde tevens dat het indenken in dat gewichtig onderwerp mij een weinig hoofdpijn bezorgd had en ik dus in den tuin wat versche lucht ging happen.

De trap afgaande bedacht ik, dat ik ten minste eenige uren lang van ooms gezelschap ontslagen zou zijn, want hij had de gewoonte nooit voor den middag in den tuin te komen. Buiten gekomen nam ik een spa en ging een van mijn bloemperken omspitten.

Terwijl ik aldus bezig was, zag ik mijn buurman, kapitein Blommers zijn tuin inwandelen. Hij knikte tegen me met een gezicht als een oorworm. We waren overigens beste vrienden en ik wist dat zijn ongenaakbaarheid een gevolg was van huiselijke troebelen.

Met een woedenden ijver begon hij zijn rozen te snoeien en er heerschte eenigen tijd stilte aan weerszijden van de haag, die onze lustoorden scheidde.

Eindelijk hield de kapitein op, stopte zijn pijp en sprak mij aan:

„Wat ben jij vroeg in je tuin bezig van morgen!"

Ik naderde de heg en antwoordde: „Ik ben het huis uitgedreven door een afschuwelijk specimen van 'n oom, kap'tein."

De oude zeerob kende oom Jacob; hij had al eens ongevraagde en ongewenschte inlichtingen van mijn gewaardeerden bloedverwant ontvangen, betreffende de zeevaart.

„Hm! Dan varen we in één schuitje," zei de kapitein. „Mijn vrouw wordt bij den dag onhandelbaarder. Wat denk je dat ze nu weer uitgedacht heeft? Ze haalt 's morgens de keuken het onderste boven, zoodat ik daar mijn pijp niet rooken kan; in de huiskamer mag geen vuur branden voor den namiddag en als de kachel aan is, mag ik er niet rooken, want dan krijgt ze 't op d'r borst! Maar dat is nog lang het ergste niet!" voegde hij er grimmig aan toe.

„Wat is 't dan! Heeft ze een nieuwe foltering uitgedacht?" vroeg ik deelnemend.

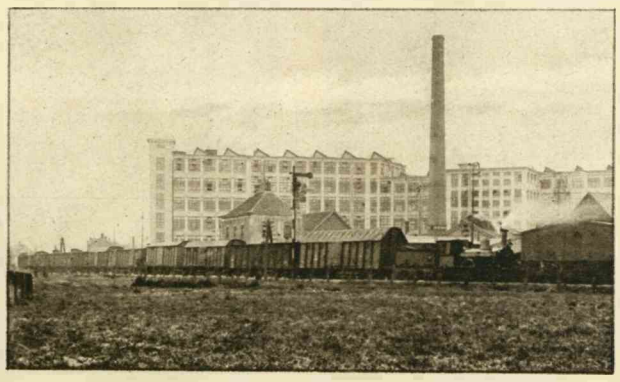
„Luister! Toen ik verleden week 's avonds uit de societeit kwam, ben ik over den regenton gevallen. Je weet wat een sta-in-den-weg dat beroerde ding is. Welnu van af dien avond stelt mijn wederhelft alle pogingen in 't werk om mij te vergiftigen."

„Wat zeg je, vergiftigen?"

„Jawel, mijnheer! Van af dat oogenblik bereidt ze voor mij een vergif. Kruidenwijn, noemt ze 't, en dat geeft ze me 's morgens, 's middags en 's avonds te drinken. Ze zegt dat ik lijd aan een onnatuurlijken dorst en dat alles, wat ik daarvoor op de societeit gebruik, de kwaal slechts verergert. (*Wordt vervolgd*).

KINDERBIJEENKOMSTEN.
De Amsterdamsche studenten hebben gelden bijeengezameld voor het organiseeren van Kinderbijeenkomsten. Een aantal van de armste kinderen van de stad werden onthaald. Mevrouw Wensma-Klaassen vertelde sprookjes en zong liedjes, zoodat de kinderen een aangenamen middag hadden. De feestjes hadden plaats op 4, 6, 11 en 12 Mei in het gebouw v. d. Handwerkers Vriendenkring. De senaat van het Amst. Stud. Corps trad als uitvoerend Comité op.

LANG GEWACHT, STIL GEZWEGEN....
De aankomst op het terrein der Philips' fabrieken van den extra-trein met 17 wagons glasballons, welke 3 maanden door de Duitsche regeering werden opgehouden.

DE BEZORGING VAN „PANORAMA"

Waar de uitgevers en de redactie van „*Panorama*" al het mogelijke doen, zooals door 2 maal per week verschijnen, enz., om de abonné's steeds al het belangrijke nieuws zoo spoedig mogelijk te geven, stellen zij er natuurlijk grooten prijs op, dat ook de bezorging niets te wenschen overlaat. Mochten er derhalve geabonneerden zijn, die over het bezorgen *klachten* hebben, dan worden zij verzocht deze direct de Administratie van Panorama mede te deelen. Het adres is:

Administratie van „Panorama"
Doezastraat 1, 3, 5. Leiden.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.